

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2687	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου Δευτέρα 1 Σεπτεμβρίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα

«Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου» (1ακ. 1,27)

Θρησκεία! **Τί εἶνε θρησκεία;** Ὅπως τὸ ἡλιοτρόπιο στρέφεται πάντα πρὸς τὸν ἥλιο καὶ ἡ μαγνητικὴ βελόνη πρὸς βορρᾶν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ μας εἶτε στὴ χαρὰ εἶτε στὴ θλίψι στρέφεται πρὸς τὸν Θεό. Θρησκεία εἶνε ἡ τάσις, ἡ ῥοπή, ἡ ἔλξι τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν Θεό. «Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα» καὶ «Ἐδίψησέ με ἡ ψυχὴ μου... ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ» καὶ «Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός» (Ψαλμ. 60,3· 62,2· 41,2).

Ἡ θρησκεία δὲν εἶνε ἐπινόησι τῶν παπᾶδων, οὔτε ἐφεύρεσι ἐκμεταλλευτῶν· γιὰ νὰ μιλήσουμε κάπως ψυχολογικά, ἡ θρησκεία δὲν εἶνε κάτι τὸ ἐπικτήτο, κάτι νεώτερο ποὺ μπῆκε ἐκ τῶν ὑστέρων στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἀποτέλεσμα οἰκονομικῶν δῆθεν συνθηκῶν ὅπως διατείνονται οἱ ὕλισται· **ἡ θρησκεία εἶνε ἔμφυτο συναίσθημα**, εἶνε φυτεμένη ἐξ ἀρχῆς στὴν καρδιά, ὅπως εἶνε καὶ τὸ μητρικὸ καὶ πατρικὸ φίλτρο. Τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος εἶνε φυσικὸ· κανεὶς δὲν δίδαξε τὴν μητέρα ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της. Καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἐκδίδονται χίλιες διαταγὲς ποὺ ν' ἀπαγορεύουν στὶς μητέρες νὰ ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους, καμμιά μάνα δὲν θὰ τὶς ἐφαρμόσῃ.

Σὲ ῥωσικὸ μυθιστόρημα γράφτηκε ὅτι ὁ Ταμερλᾶνος, ποὺ μὲ τὶς ὁρδὲς του κατέκλυσε τὴν Ἀσία, εἶχε δώσει διαταγὴν σὲ ἀπόστασι 10 μέτρων νὰ μὴν πλησιάζῃ κανεὶς στὴ σκηνή του. Μιὰ νύχτα ὅμως μιὰ γυναίκα ῥακένδυτη καὶ ἀσθμαίνουσα ἔφτασε στὸ στρατόπεδο, δρασκέλισε τὴν ἀπαγορευτικὴ γραμμὴ καὶ παρουσιάστηκε μπροστά του. –Ποιὰ εἶσαι σὺ ποὺ ἀγνόησες τὴ διαταγὴ μου; –Εἶμαι μία μάνα. –Κ' ἐγὼ τί εἶμαι; –Εὖ· εἶσαι ὁ θάνατος, ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ· καὶ ἡ ζωὴ νικᾷ τὸ θάνατο· ἦρθα λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω νὰ χαρίσῃς τὴ ζωὴ στὸν αἰχμάλωτο γυιό μου...

Ἰσχυρὸ τὸ μητρικὸ συναίσθημα, ἀλλὰ τὸ θρησκευτικὸ εἶνε τὸ ἐντονώτερο, σφοδρότερο, πλατύτερο καὶ ὑψηλότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Βρίσκεται στὴν κορυφὴ τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων καὶ ματαίως οἱ ὕλισται πασχίζουν νὰ τὸ ξερριζώσουν ἀπὸ

τὴν καρδιά· ὁ ἄνθρωπος ὁρμεμφύτως θὰ στρέφεται πάντα πρὸς τὸν Δημιουργό του. Σωστὰ τὸ διατύπωσε ὁ Ὅμηρος· «πάντες θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι», ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Θεό (Ὁδῆσ. γ' 48).

Γι' αὐτὸ **ἅμα ἄνθρωπος ἅμα θρησκεία**, μόλις ἐμφανίζεται ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίζεται καὶ ἡ θρησκεία. Αὐτὸ εἶνε συμπέρασμα παρατηρήσεων ψυχολόγων καὶ ἄλλων ἐρευνητῶν, ποὺ ἔφθασαν μέχρι καὶ σὲ παρθένα μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ διαπίστωσαν ὅτι δὲν ὑπάρχει λαὸς χωρὶς θρησκευτικὸ συναίσθημα, χωρὶς τὴ ῥοπή πρὸς τὸν ὕψιστο Δημιουργό.

Τὸ ζήτημα εἶνε· πῶς αὕτὴ ἡ ἔμφυτη ἀνάγκη θὰ διατηρηθῇ καθαρὴ; τί γίνεται μὲ τὴν **καθαρότητα τῆς πίστεως**; Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος στὸ χωρίο «*Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν...*» δίνει στὴ θρησκεία ἕνα προσδιορισμό· προσθέτει δύο λέξεις, «*καθαρὰ καὶ ἀμίαντος*» (1ακ. 1,27), οἱ ὁποῖες ἔχουν περίπου τὴν ἴδια ἔννοια. Κάνει δηλαδὴ διάκρισι μεταξὺ θρησκείας *καθαρᾶς* - *ἀμιάντου* καὶ θρησκευτῶν ἀκαθάρτων.

Υπάρχουν λοιπὸν καὶ **θρησκεῖες ἀκάθαρτες**. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀνθρωπότητος ἔρρεε σὰν καθαρὸς ποταμός, ὡς μονοθεΐα, ὡς λατρεία τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὅταν συνέβῃ ἡ πτώσι τῶν πρωτοπλάστων, τότε μαζὶ μὲ τὴ διαφθορὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν συναισθημάτων, ἐπῆλθε καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Τότε ἡ θρησκεία ἀναμίχθηκε μὲ στοιχεῖα ἀκάθαρτα καὶ μιὰρὰ, καὶ ἔτσι ἐμφανίστηκαν στὸν κόσμον θρησκεῖες ποὺ προκαλοῦν ἀποστροφή καὶ ἀγανάκτησι. Δὲν θέλω νὰ σύρω τὸν πέπλον ποὺ τὶς καλύπτει καὶ νὰ δείξω ἀκαθαρσίες τῶν διαφόρων θρησκειῶν ποὺ θὰ σκανδαλίσουν ψυχὰς ἀγνές. Ἀπὸ τὸ πάνθεον τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν σὰς ὑπενθυμίζω μόνον τὴ λατρεία τοῦ Βάαλ τῶν Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων, ποὺ ὅταν εἰσῆλθε στὴ λατρεία τῶν Ἰουδαίων τὴν ἤλεγξε αὐστηρὰ ὁ προφήτης Ἠλίας. Τί ἦταν ὁ Βάαλ; Ἦταν ἕνα ξόανο, ἕνα κούφιο ἄγαλμα ἀπὸ μπροῦτζο, μὲ ἀνοιχτὲς παλάμες· τὸ γέμιζαν μὲ εὐφλε-

κτες ὕλες, τοὺς ἔβαζαν φωτιά, ὁ μπροῦτζος κοκκίνιζε, καὶ τότε οἱ μανάδες ἀπέθεταν πάνω στὶς πυρακτωμένες παλάμες τὰ νηπιά τους νὰ καοῦν σὰν λιβάνι ἐν μέσῳ θορύβου ἀπὸ τύμπανα, γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν τὸ εἶδωλο. Ὡ ἀπὸ τί μιαιρόντητες μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστός! Καὶ αὐτὰ δὲν γίνονταν μόνο ἐκεῖ στὴν Ἀνατολή, γίνονταν καὶ στὴν Ἑλλάδα· στὴν Κόρινθο π.χ. λατρευόταν ἡ Ἀφροδίτη μὲ χίλιες ἱέρειες - πόρνες. Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὰ Βάκχεια, τὰ Κρόνια, τὰ Πύθια καὶ ἄλλες εἰδωλολατρικὲς γιορτές; Γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα κατέπεσε καὶ ἔτσι παρουσιάστηκαν θρησκεῖες μιαιρὲς καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος κάνει τὴν διάκρισι ποὺ εἴπαμε.

Ἡ «καθαρά καὶ ἀμίαντος θρησκεία» εἶνε ὁ **Χριστιανισμός**, καὶ σήμερα στὴν ἀκραιφνὴ μορφή του εἶνε ἡ **ἀθάνατη Ὁρθοδοξία!** Γιατί ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶνε «καθαρά καὶ ἀμίαντος»; Διότι· καθαρὸς εἶνε ὁ «**ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς**» τῆς πίστεώς μας (Ἐβρ. 2,10· 12,2), ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. «**Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ**» (Ἀβ. 3,3). Ἐπειτα καθαρὴ εἶνε **ἐκείνη ποὺ τὸν ἐγέννησε**· ἐκείνη εἶνε «καθαρωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν» (Πα. ρακλ. καν.) καὶ ἀπείρως καθαρώτερος ἐκεῖνος ποὺ αὐτὴ κράτησε στὶς ἀγκάλες της. Εἶνε ὁ μόνος ποὺ στάθηκε ἐν μέσῳ κόσμου ἀμαρτωλοῦ καὶ τόλμησε νὰ διακηρύξη «**Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;**» (Ἰω. 8,46) καὶ τὸ ἐρώτημά του μένει ἀναπάντητο. Οὔτε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του βρέθηκε κανεὶς νὰ τοῦ προσάψῃ τὴν παραμικρὴ κατηγορία. Καὶ αὐτὸς ὁ Πιλάτος, κατόπιν ἐρεύνης, ἀποφάνθηκε ὅτι «**Οὐδὲν εὔρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ**» (Λουκ. 23,4· Ἰω. 18,38· 19,4· βλ. Πράξ. 3,13).

Καθαρὴ εἶνε ἡ **διδασκαλία** του, μὲ τὴν ὁποία μᾶς ἔδειξε τὴν δίδυμη κορυφή· καθαρότητα τοῦ ἡθους καὶ καθαρότητα τῆς λατρείας. Εἶπε· «**Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται**» (Ματθ. 5,8) καὶ «**Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν**» (Ἰω. 4,24). Τὰ λόγια του αὐτὰ θαύμασαν καὶ ἐχθροί· τὸ πρῶτο τὸ θαύμασε ὁ Βολταῖρος, τὸ δεύτερο τὸ θαύμασε ὁ Ρενὰν ποὺ πρόσθεσε ὅτι, καὶ ἂν σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπάρχουν νοήμονα ὄντα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἀπεκάλυψε ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὸ φρέαρ Συχάρ.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὅχι μόνο ὅτι ἔδειξε τὶς ὑψιστες κορυφές, ἀλλὰ καὶ ὅτι **ἔδωσε τὴ βοήθεια** στὸν ἀνάπηρο ἄνθρωπο ν' ἀνεβῇ σ' αὐτές.

«Καθαρά καὶ ἀμίαντος θρησκεία» ὁ Χριστιανισμός. Ἀλλὰ ὀφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου **ὑπέστη μία φθορά**· τὸ ἀγνὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα δι' ἀναμίξεως μὲ κοσμικὰ στοιχεῖα, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, κατέπεσε. Ἡ Ὁρθοδοξία βέβαια μέχρι σήμερα λάμπει μὲ τὴν καθαρότητα τῆς διδασκαλίας της, μὲ τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων της, μὲ τὸν λατρευτικὸ πλοῦτο της. Ὁ ἥλιος της ὁμως ἔχει ἀμαυρωθῇ.

Ὅχι διότι ὁ ἥλιος ἔπαθε κάτι, ἀλλὰ διότι μεταξὺ ἡλίου καὶ γῆς παρεμβλήθηκαν σκοτεινὰ σύννεφα.

Πέσαμε σὲ ὁμίχλη. Καὶ ὁμίχλη εἴμαστε **ἐμεῖς** οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς ἀτέλειές μας, λόγῳ ἀταξίας βίου καὶ σκανδάλων, σκιαζοῦμε τὸν ἥλιο τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ἀφήνουμε τὶς ζωογόνες ἀκτῖνες του νὰ φωτίσουν κάθε ψυχὴ.

Δύο σύννεφα διακρίνω, ἀδελφοί μου, σήμερα στὸν ὀρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ διαλυθοῦν.

Τὸ πρῶτο σύννεφο εἶνε ἡ **ἑλλειψι ἀγάπης**, τὸ μὴ «ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν». Τυπικῶς ἐκπληρώνουμε τὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἄσκησι φιланθρωπίας εἴμαστε ἐλλιπεῖς· πιστεύω ὅτι τὸ σύννεφο αὐτὸ μπορεῖ εὐκολώτερα νὰ διαλυθῇ. Τὸ δεύτερο ὁμως σύννεφο δύσκολα διαλύεται. Ποιὸ εἶν' αὐτό;

Τὰ τελευταῖα 30-40 χρόνια ἡ Ἐκκλησία μας εἰσῆλθε σὲ ζόφο. Ἄνθρωποι ἀνάξιοι τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς εἰσῆλθαν στὶς τάξεις τοῦ κλήρου καὶ ἔχουν σκανδαλίσῃ τὸ λαό. Ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ, δὲν δικαιολογοῦμε φαρισαϊκῶς τὸν ἑαυτὸ μας. Ἀλλὰ οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ (διάκονοι, πρεσβύτεροι, ἐπίσκοποι) ἔχουν ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν ἀνεκτῶν ἀδυναμιῶν, τῶν συγγνωστῶν ἀμαρτημάτων, καὶ μὲ τὴ διαγωγή τους θαμπώνουν τὴ λάμπη καὶ μειώνουν τὴν αἴγλη τῆς ἐκκλησίας μας, τῆς φορτώνουν βάρη καὶ δυσχεραίνουν τὸν δρόμο της. Ὁ **μολυσμὸς** αὐτὸς δημιουργεῖ νέφος ζοφερό. Καὶ εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη αὐτὸ νὰ διαλυθῇ.

Τὸ ἔργο τοῦτο εἶνε ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ποὺ ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ ἡ ἱερὰ σύνοδος. Τὴν **κάθαρσι τῆς Ἐκκλησίας** κηρύττουν οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Τὴν κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, ὁ ὁποῖος προτοῦ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ φιλανθρωπία καθάρισε τὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ σαράντα ἀναξίους ἐπισκόπους. Τὴν κάθαρσι φωνάζει ἐπίσης ἡ ἱερὸς Χρυσόστομος, ποὺ ἔφθασε μέχρι τὴν Ἐφεσο καὶ καθαίρεσε δεκατρεῖς ἀναξίους ἐπισκόπους. Κάθαρσι φωνάζει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ποὺ ἔγραψε ἐπιστολὴ στὴν ὁποία προτρέπει· «**Ἐπικαθαρίσατε τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάυνοντες...**» (Ἐπιστολὴ 54, Χωρεπισκόποις, Ρ.Γ. 32, 401· ΒΕΠΕΣ τόμ. 55, σσ. 89,31-35). Κάθαρσι πρὸ παντὸς ζητᾷ ὁ λαός.

Πιστεύω ὅτι τὰ δύο αὐτὰ σύννεφα, τῆς ἀστοργίας καὶ τῆς φαυλότητος, **θὰ διαλυθοῦν** καὶ πάλι ὁ ἥλιος θὰ φωτίσῃ τὸν κόσμο καὶ ἡ Ἐκκλησία μας θὰ γίνῃ ἡ μάνα ποὺ εἶπε ὁ ποιητὴς Κ. Κρυστάλλης·

Ὡ Ἐκκλησία – «Θρησκεία! γλυκειὰ μάνα,
Τί ὁμορφὴ δίνεις ἐσὺ λαλιὰ καὶ στὴν καμπάνα
καὶ πόσο ἐκείνη ἡ λαλιὰ σαλεύει στὴν καρδιά μας!
Πόσες, ἐκεῖνος ὁ Σταυρὸς ἀπ' τὰ καμπαναριά μας,
στὴν ἀντηλιάδα χύνοντας τόσες χρυσὲς ἀχτίδες,
χύνει βαθεία μας στὴν ψυχὴ γλυκὲς χρυσὲς ἐλπίδες!».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 811²

Σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου
Τρίτη 23 Σεπτεμβρίου 2025 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τρία θαύματα

«Εὐφράνθητι, στείρα ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον, ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα»

(Γαλ. 4,27=Ἠσ. 54,1)

Ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ ἐποχὴ ἀπιστίας. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ζήτημα εἶνε σήμερα ἐὰν ἕνας πιστεῦῃ εἰλικρινὰ στὸ Θεό. Οἱ ἄλλοι, ἐὰν δὲν εἶνε τελείως ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὀλιγοπιστίαν τους, λένε· Γιὰ νὰ πιστέψω, **θέλω νὰ δῶ θαῦμα**· ἂν δῶ ἓνα θαῦμα, τότε θὰ πιστέψω.

Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχει στὸν κόσμον μιὰ θρησκεία μὲ θαύματα, αὕτη εἶνε ἡ θρησκεία ποὺ ἱδρύσῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ τιμίου τοῦ αἵματος. Τὸ θαῦμα σ' αὐτὴν δὲν εἶνε κάτι σπάνιο. **Ἡ θρησκεία μας εἶνε ζυμωμένη μὲ τὸ θαῦμα**, εἶνε γεμάτη θαύματα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τῆς θρησκείας μας; Εἶνε ἀναρίθμητα.

Ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα θὰ ποῦμε **μερικὰ μόνο** μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς σημερινῆς ἐορτῆς.

1. Θαῦμα εἶνε ἡ σημερινὴ ἐορτὴ. Ποιὸς ἐορτάζει σήμερα; Ἦταν, κοντὰ στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, ἓνα ἀντρόγυνο· ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ἀντρόγυνο εὐσεβὲς καὶ ἀγαπημένο. Ἀλλὰ κάτι τοὺς ἔλειπε· καὶ ἅμα λείπει αὐτὸ ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ σπίτι δὲν εἶνε εὐτυχισμένο. **Ἔλειπε τὸ παιδί!** Δὲν ἦταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα σὰν τὰ σημερινά, τὰ μοντέρνα χρόνια, ποὺ τὸ παιδί πιά δὲν θεωρεῖται στὸ σπίτι μιὰ εὐλογία, ἀλλὰ τὸ παιδί καὶ ἰδίως τὰ πολλὰ παιδιά θεωροῦνται συμφορά.

Σήμερα οἱ manάδες καὶ οἱ πατεράδες, μὲ μέσα φοβερὰ καὶ τρομερά, μὲ σατανικά μέσα, ποὺ ντρέπεται καὶ νὰ τὰ πῇ κανεῖς, **προσπαθοῦν νὰ ξερριζώσουν** μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοὺς **τῇ ζωῇ**. Κάθε παιδάκι, ποὺ φυτρώνει μέσα στὴν κοιλίαν τῆς μάνας, εἶνε κρίνο τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν εἶνε οὔτε τοῦ ἀνδρός, οὔτε τῆς

γυναικός. Ἄμα δὲν θέλῃ ὁ Θεός, δὲν γεννιοῦνται παιδιά. Λοιπὸν **κάθε παιδάκι**, ποὺ πιάνεται μέσ' στὴν κοιλίαν τῆς μάνας, εἶνε **κρίνο** τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ κρίνο πάει ἢ μάνα, μὲ τοὺς γιατροὺς τοὺς ἀθέους καὶ ἀπίστους καὶ μὲ τοῦ ἀνδρός τῆς τῇ συνενοχῇ, καὶ τὸ ξερριζώνει ἀπὸ μέσα της. Ἄν πᾶς καὶ ξερριζώσῃ ἓνα βασιλικό, ἢ νοικοκυρὰ θὰ σοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι. Ἄντε νὰ βγάλῃς ἓνα βασιλικὸ ἀπὸ τὴ γλάστρα τῆς γειτόνισσας... Δὲν τολμᾷς. Ἡ ἴδια ὅμως ἐκεῖνη γυναῖκα, ποὺ δὲν τολμᾷ ὁ ἄλλος νὰ πειράξῃ τὸ βασιλικὸ τῆς, πάει μὲ τὰ χέρια της καὶ ξερριζώνει μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς βασιλικὸ καὶ κρίνο οὐράνιο, τὸ παιδί της. Ποιά; Ἡ μάνα!

Ἐγὼ **δὲν ξέρω πὸ μεγάλο ἁμάρτημα ἀπ' αὐτὸ** στὴ γενεά μας. Καὶ ἂν θὰ καταστρέψῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα θὰ τὸν καταστρέψῃ. Ἄν ἔρθῃ ἕνας καὶ μοῦ πῇ, Γκρέμισα μιὰ ἐκκλησίαν, θὰ τὸν συγχωρήσω· γιὰ τὴν θὰ τοῦ πῶ, Πήγαινε νὰ ξαναφτειάξῃς τὴν ἐκκλησίαν, πάρε πέτρες καὶ φτειάξ' τὴν. Ἄν πῇ ὅμως μιὰ γυναῖκα ὅτι, Ἐγὼ πῆγα στοὺς γιατροὺς καὶ πῆρα φάρμακα καὶ ξερριζώσα τὸ παιδί ἀπὸ μέσα μου, ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν βρίσκεται μετάνοια γι' αὐτό. Ποῦ πρέπει νὰ πάῃ αὕτη ἡ γυναῖκα; ποιὸν πνευματικὸ νὰ βρῇ; τί κομποσχοίνια καὶ τί νηστεῖες πρέπει νὰ κάνῃ;... Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἁμάρτημα.

Καὶ ὅμως τώρα **αὐτὸ ἔγινε μόδα!** Προτοῦ νὰ παντρευτοῦν, συμφωνοῦν· θὰ γεννήσουμε ἓνα, θὰ γεννήσουμε δύο, καὶ μετὰ στόπ! Καὶ ὅχι μόνο σὲ φτωχικὲς οἰκογένειες, ἀλλὰ καὶ στὶς οἰκογένειες ἐκείνων ποὺ ἔχουν παραδάκι, ποὺ ἔχουν λεφτά, καὶ μποροῦν νὰ τρέφουν καὶ δυὸ ντουζίνες παιδιά ἀλλὰ τρέφουν, ἀντὶ γιὰ παιδιά, σκυλιά. Οἱ φτωχὲς οἰ-

κογένειες, μέχρι πρό τιнос τουλάχιστον, γεννοῦσαν παιδιά. Τώρα κι αὐτὲς παρασύρονται ἀπὸ τὴ μόδα· τώρα ὄχι μόνο στὸ Κολωνάκι, ἀλλὰ καὶ στὸ Περιστερί, **παντοῦ πῆγε ἡ ψώρα**.

Θὰ μοῦ πῆς· Ἐσὺ εἶσαι ἀνύπαντρος καὶ καλόγερος, **δὲν ξέρεις ἀπὸ παιδιά**.

Βέβαια τὸ θέμα εἶνε μεγάλο. Ἀλλὰ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι κάποτε, ποὺ ἡ πατρίδα μας ἦταν πολὺ φτωχότερη, ἔτρεφαν τότε καὶ πέντε καὶ δέκα παιδιά. Ἀμα δὲν ἔχης τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἓνα παιδί νὰ ἔχης, δὲν θὰ τὸ χαρῆς· ἂν ἔχης τὴν **εὐλογία τοῦ Θεοῦ**, καὶ πέντε καὶ δέκα καὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι παιδιά, θὰ τ' ἀναστήσης· δὲν εἶνε αὐτὰ παραμύθια. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀπιστία διατάζει· ἓνα παιδί ἐδῶ, ἓνα ἐκεῖ, δύο κάπου - κάπου· τὰ ἄλλα πάνε τώρα νὰ τὰ ἐξοντώσουν.

Δὲν σκέπτοταν ὅμως ἔτσι ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἑλισάβετ. Αὐτοὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεό, νὰ τοὺς δώσῃ παιδί. Καὶ ὁ Μεγαλοδύναμος, σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ ἦταν πιά περασμένα τὰ χρόνια τους, τοὺς ἔδωσε παιδί. Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε **ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**, ὁ μεγαλύτερος ἄνδρας τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Τὸ γεγονός αὐτό, τὴν σύλληψι, τὸ ὅτι δηλαδὴ πιάστηκε τὸ παιδί μέσα στὴν ἁγία κοιλία τῆς Ἑλισάβετ, αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως, ἐορτάζει σήμερα 23 Σεπτεμβρίου ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

2. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ θαῦμα αὐτό. Ἐνα ἄλλο παρόμοιο θαῦμα ἔγινε καὶ πρὶν δυόμισυ χιλιάδες χρόνια κοντὰ στὸν Εὐφράτη ποταμό. Ἐκεῖ κατοικοῦσε ἓνα ἄλλο εὐλογημένο ἀντρώγυνο, ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα. Ἦταν κι αὐτοὶ ἄτεκνοι, δὲν εἶχαν παιδιά. Παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ. Καὶ πότε τοὺς ἔδωσε παιδί; – τί κάνει ἡ προσευχή! Ὅταν πλέον ὁ Ἀβραὰμ ἦταν ἑκατὸ χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα ὀγδόντα χρονῶν γριά, ὅταν ἦτανε πλέον ἓνα στεῖρο κούτσουρο. Καὶ ἂν ἓνα κούτσουρο μπορῇ νὰ βγάλῃ λουλούδι, καὶ ἂν ἀπὸ ἓνα μάρμαρο μπορῇ νὰ φυτρώσῃ κυπαρίσσι, τότε καὶ ἀπ' αὐτὴ τῇ γριά μποροῦσε νὰ γεννηθῇ παιδί. Εἶνε ποτὲ δυνατόν μιὰ γριά ὀγδόντα χρονῶν, ποὺ περιμένει τὸ θάνατό της, νὰ βυζάνῃ παιδί; Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀδύνατο ἔγινε δυνατό. Ἔτσι ἡ Σάρρα ἀπέκτησε παιδί στὰ ὀγδόντα της χρόνια, ἓνα παιδί ἐκλεκτό, τὸν Ἰσαάκ. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰσαάκ –τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (βλ. Γαλ. 4,22-27)– εἶνε τὸ σύμβολο τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ· γιατί ὁ χριστιανικὸς λαός, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔγινε ἀπὸ εἰδωλολάτρες· πολλοὶ Χριστιανοὶ προηγουμένως ἦτανε εἰδωλολάτρες. Καὶ σὰν εἰδωλο-

λάτρες δὲν πίστευαν τότε στὸ Θεό· ἦτανε στεῖροι καὶ ἄγονοι. Κατόπιν ὅμως, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στεῖρους καὶ ἀγόνους, βγῆκαν πλήθη Χριστιανῶν.

* * *

Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆτε τώρα·

–Αὐτὰ ποὺ εἶπες ἦταν *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*. Ἐμεῖς θέλουμε θαῦμα τώρα, στίς μέρες μας.

3. Ἀχ, ἀδέρφια μου! Γίνονται καὶ σήμερα θαύματα. Ἀλλὰ ὅλα τὰ θαύματα νὰ δοῦμε, ἅμα δὲν δοῦμε ἓνα θαῦμα, θὰ πᾶμε στὴν κόλασι. Καὶ ποιό εἶνε αὐτό; **Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα**, ποὺ πρέπει ὁ καθένας νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, εἶνε **νὰ ἀλλάξῃ ἡ καρδιά μας**. Ἀχ αὐτὲς οἱ καρδιές, ποὺ εἶνε γεμᾶτες μίσος καὶ κακία, ποὺ εἶνε γεμᾶτες φίδια καὶ ὀχιές καὶ σκορπιούς, ποὺ ἔχουν μέσα ἀκολασία καὶ διαφθορά, ποὺ ἔχουν φιλαργυρία καὶ πλεονεξία! Αὐτὲς οἱ καρδιές πῶς θὰ ἀλλάξουν; *«Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου»* (Ψαλμ. 50,12). Πῶς αὐτὴ ἡ καρδιά θὰ ἀλλάξῃ; Εἶνε πολὺ ἀπλό. Νὰ πιστέψουμε, ἀδέρφια μου, ὄχι πέντε τοῖς ἑκατὸ ἀλλὰ ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, εἶνε *«ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων»* (Β' Τιμ. ...), εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Σ' αὐτὸν νὰ πιστέψουμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχή.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Νὰ παραδεχτοῦμε ὅλοι μας, ὅτι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μετάνοια. Καὶ μετὰ τί νὰ κάνουμε· **νὰ ἐξομολογηθοῦμε**. Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ ἐξομολογηθοῦν. Ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς, πέντε μόνο ἐξομολογοῦνται. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐξομολογοῦνται, καὶ κοινωνοῦν τὰ ἄχραντα μυστήρια ἔτσι ἀπροετοίμαστοι. Θὰ κολαστοῦμε...

Ναί, ἀδελφοί μου! **Νὰ πιστέψουμε** ὅπως ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἑλισάβετ, ὅπως ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα, ὅπως πίστεψαν ὅλοι οἱ ἅγιοι.

Εἶθε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστό. Βουλῶστε τὰ αὐτιά σας μὲ βουλοκέρι, νὰ μὴν ἀκοῦτε τί λένε οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι... Κρατῆστε μέσ' στὴν καρδιά σας τὴν πίστι. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός, ὅταν φτάσουμε στὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς μας, νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος